

Protokol o hodnocení kvalifikační práce

Název diplomové práce: I HAD A DREAM

Práci předložil student: BcA. Anna ŠUPOLÍKOVÁ

Studijní obor a specializace: Sochařství, specializace Keramika

Hodnocení vedoucího práce

Práci hodnotil:

doc. MgA. Gabriel Vach

Anička Šupolíková ve své diplomové práci propojuje keramickou zkušenost s přemýšlením šperkaře. Ve své volné sadě předmětů se snaží uplatnit přístup, který tříbila během svého předchozího šperkařského studia, který spojuje se zákonitostmi a danostmi keramického a porcelánového řemesla tak, jak je za tři roky studia zažila a vstřebala.

Dělá to neokázale, nepodbízivě, skoro obyčejně. Přesto je to symbióza, která funguje. Snad proto, že především u designu porcelánu je to právě precizně provedený detail, který bývá tím rozdílovým kritériem v hodnocení kvality.

I v pracích z předchozích semestrů by se dal u Aničky nalézt podobně uplatňovaný cit pro detail. V diplomové práci s ním jen pracuje vědomě a zcela záměrně. Svě oko a mysl šperkaře zaměřuje na místa a úkony v keramickém procesu, které běžně uvažující keramik vnímá jako technickou nutnost. Anička z nich pro sebe dělá příležitost pro kvalitně zpracovaný "šperkařský" detail.

U každého z předkládaných designů zvolený postup funguje bez výhrad. Každý z nich prošel během práce několika tvarovými modifikacemi (někdy i za cenu kompletního předělání modelu a formy), aby přesně a do důsledku odpovídal představě autorky o jeho podobě. Každý je výsledkem usilovné snahy o sladění všech tvarových i barevných komponentů.

Jediné, co celku ubírá na síle, je dle mého názoru to, že se jedná o volnou sadu nesouvisejících předmětů: šperkovnice, váza, hrnek. Každý z nich je sám za sebe, nevytvářejí dohromady žádný vyšší celek.

Osobně mne nejvíc oslovuje zpracování hrnku a jeho ucha, kdy Anička promýšlí všechny funkční aspekty tohoto předmětu denní potřeby - velikost, tvar, ergonomie ucha. K této kompozici pak přidává práci s přiznaným detailem lepeného jemně neretušovaného ucha a citlivě nachází hranici, kdy vizualizuje rukodělnost procesu aniž by vzbuzovala dojem nekvalitně odvedené řemeslné práce. Další kusy volné sady se vyznačují podobným citem pro zpracování dekorativního detailu (ořezová linie u šperkovnice, prořezávaný tvar či přiznané dělení forem u váz), hrnek ale ze své podstaty - předmětu denní potřeby - bude svému uživateli /divákovi vždy nejbližší. Bude jej vnímat nejen vizuálně, bude ho také opravdu fyzicky "zažívat" - hmatem a každodenním používáním. U hrnku se Anička dostává trochu někam jinam: již nevidí jen možnost dekorativně zvládnutého okraje, atraktivního tvarového prolnutí, jde dál do fungování předmětu jako takového a pracuje s principy samotného fyzického vytvářecího postupu. Vizuálně je hrnek ze všech tří tvarů nejméně okázalý, ovšem je v něm něco z prožitku a poctivosti, který mi připomněl mou zkušenost z Japonska. Tamějšímu zákazníkovi nestačilo, aby výrobek "lahodil oku", musel mu vyhovovat také hapticky - velikostí, strukturou, musel mu dobře padnout do ruky.

Je škoda, že tento přístup neaplikovala Anička ještě na nějaký další tvar, kterým by třeba dokázala spojit a sjednotit její jinak spíše solitérní jednotlivé designy. Ale to jen tak na okraj.

Dle mých znalostí není práce Anny Šupolíkové plagiátem.

Navrhuji její práci hodnotit jako výbornou.

Datum:

Podpis: